

Slap elastik eller stram og velsmurt kæde

Ang. Handicappede og anbragte i Danmark.

Det er en kæmpe udfordring at se Robusthedskommissionen skråsikkert udtale sig om muligheder og løsninger på sundhedsområdet. En superdetaljeret og gennemarbejdet rapport om et velfærdsområde der er grundigt beskrevet, gennemarbejdet og lovgivet omkring.

Men endnu mere frustrerende er det at vide, at på socialområdet halter det gevaldigt, i en meget umoden del af vores velfærdsområde. Handicappede og anbragte må se langt efter samme detaljeringsgrad og nidkærhed i lovgivningsarbejdet.

På Christiansborg kalder man socialområdet, og lovgivningen på området for "elastik i metermål", og det munder så ud i at lovgivningen er så ukonkret og upræcis, at Kommunerne nærmest kan og vil gøre hvad der passer dem, med det resultat at der produceres fejlbeslutninger på striben. Den elastik skal strammes, så det bliver en kæde, en stram kæde, hvor økonomien er olien der får det hele til at glide, så kæden ikke hopper af og hjulene ikke drejer rundt.

Så jeg tænker at politikerne og lovgiverne må til at komme ind i kampen, og hjælpe de handicappede og anbragte. Kommunerne gør og handler fordi de kan, og fordi det ikke har nogen konsekvenser. Derfor skal lovgivningen være langt mere præcis og konkret.

Vi har selv på egen krop prøvet at blive ramt af lovgivningen på socialområdet, og ankestyrelsens afgørelser vidner jo om, at der helt tydeligt er problemer på området.

Lad mig give et eksempel:

En plejefamilie bliver tilbudt en opgave, som kommunen takserer til et bestemt vederlag. Efter få år, når plejebørnene er faldet godt til, og der er faldt ro på sagen. Beslutter Kommunen at sætte plejeverdier ned med 30%. Opgaven er den samme, og børnenes udfordringer har IKKE ændret sig. Nu sidder plejefamilien i et kæmpe dilemma, og det ved den ansvarshavende DJØF'er i Kommunen jo godt. For af frygt for at Kommunen flytter børnene, og de konsekvenser det får for børnene, og fordi der ikke er nogen overenskomst/aftale på området, en forhandlingsberettiget fagforening osv. Ja så ender plejefamilien jo med at sige god for nedsættelsen, i loyalitet overfor børnene, og så starter glidebanen ellers. Ofte ender den glidebane med at plejefamilien siger op, og finder noget andet at lave. Børnene efterlades med endnu et svigt, klar til et nyt svigt.

Er det Kommunen eller lovgivningen den er gal med!?

Indtil videre har Kommunerne kaldt vederlagsmodellen alt mellem himmel og jord "gennemsnitsmodellen", "max./min. Modellen" "fast takstmodellen" osv. osv. Plejefamilierne har også mange navne "forstærket plejefamilie", "Kommunal Plejefamilie" osv. Alle disse modeller og navne har kun et formål, og det er at kunne stille på skruen når det passer ind i økonomien.

Som en jurist engang sagde, "en lønforhandling er en forhandling mellem to parter, den har ikke noget med lovgivning, retningslinjer eller vejledninger at gøre, det er ren forhandling."

Kommunerne mangler plejefamilier, men lovgivningen gør at de bliver skræmt væk. I stedet for at slås med systemet og konstant kæmpe børnenes sag, hvilket tager fokus og tid fra den egentlige opgave, vælger plejefamilien et 8 – 16 job. Forståeligt nok.

Pilen peger ofte på Kommunerne, som jo forvalter lovgivningen. Men pilen burde pege på politikerne og lovgiverne, for i virkeligheden er det her problemet ligger.

Hvorfor skal vi trækkes med gamle, forstokkede og rigide opfattelser af socialområdet?
"det er fint som det er" (det er nemmere at lade stå til, der er ikke stemmer i handicappede og anbragte børn på samfundets bund)

Hvorfor lærer vi ikke af afgørelserne i ankestyrelsen, og laver lovgivningen om?
(Økonomi, udsættelse af betaling)

Hvorfor har det ikke konsekvenser når Kommunernes afgørelser gang på gang omstødes i Ankestyrelsen? (Fordi ellers hævder Kommunerne at Staten blander sig, og det er dyrt at gøre som loven var tiltænkt.)

Hvorfor skal omsorgspersoner, socialrådgivere, og konsulenter bruge tid på at slås med ovenstående i stedet for at være de varme hænder de var tiltænkt?
(Fordi ingen vil tage fat om nældens rod, og betale det det koster, og gøre det til en statslig opgave at bære økonomien for socialområdet)

Hvorfor siger alle at det IKKE er økonomien der afgør hjælpen, når det 9 ud af 10 gange ER økonomien der afgør hjælpen?
(Fordi lovgivningen siger at det ikke må være økonomien der afgør beslutningen, og så bruger man bare alle mulige andre undskyldninger, opfundet til lejligheden.)

Hvorfor spørger vi ikke de handicappede og anbragte hvordan de oplever den hjælp de får, og ofte ikke får? (Fordi de ikke anses for kompetente nok til at komme med konkrete og brugbare indspark, og fordi respekten for individet ikke er til stede. Ja den var hård, men til gengæld er den sand!)

Ja, jeg ved godt jeg selv svarer på spørgsmålene, men så slipper I, og måske inspirere det til andre svar.

Vi skal ikke have et statsligt bevillingsnævn, men kommunerne skal have mulighed for at træffe de rigtige beslutninger uden kun at se på økonomien i det. (refusion)
Ankes en sag, skal det ikke have opsættende virkning, så skal borgerens behov opfyldes indtil der foreligger en afgørelse om det modsatte (tvivlen skal komme borgeren til gode, og ikke til last)

Alt i alt skylder Christiansborg at prioritere socialområdet, og finde en metode til at Kommunerne gør som loven er tiltænkt, og sørge for at det har omgående konsekvenser hvis det ikke er

tilfældet. Borgerne skal holdes skadesløse, og have ret til at blive hørt og klage uden opsættende virkning.

Hvis man kan indføre hurtig og kompetent visitation, behandlingsgaranti og akuthjælp i sundhedsvæsenet, så kan man også på socialområdet.

Borgerne skal kunne ringe 112 og få hjælp, uden at der går unødigt tid inden den rette visiterede hjælp kommer. Kommer hjælpen ikke skal Borgerklagenævnet (læs: Patientklagenævnet) kunne afgøre sagen, og udbetale evt. kompensation eller erstatning. Her skal politikerne være inde over! Der skal indføres en vejledningspligt, hvor Kommunerne har pligt til at vejlede borgerne om deres muligheder, rettigheder og pligter i let forståelig form. Sker det ikke, kan borgeren få gratis juridisk bistand, og omkostningsfrit føre sagen. (ja ja, det kan de til dels også i dag, men det skal indskærpes)

Håber at I vil arbejde videre med at forfine lovgivningen på Socialområdet, og lytte til andet og andre end økonomi. Der er brug for en stram og velsmurt kæde, i stedet for en slap elastik.